

Svajonų
ROMANAI

Aistra

Knygute.lt

KIRA SINCLAIR
Išbandymas jausmais

2018 spalį-gruodis

Kira Sinclair
(Kira Sinkler)

IŠBANDYMAS
J AUSMAIS

Romanas

Versta iš Kira Sinclair,
Testing the Limits, 2014
© Kira Sinclair, 2014

Šis leidinys publikuojamas pagal sutartį su
„Harlequin Enterprises II B.V. / s. à. r. l.“

Visi šios knygos personažai yra išgalvoti. Bet koks panašumas į tikrus asmenis, gyvus ar mirusius, yra visiškai atsitiktinis.

Visos teisės į šį kūrinį saugomos. Šį leidinį draudžiama atkurti bet kokia forma ar būdu, viešai skelbti, taip pat padaryti viešai prieinamą kompiuterių tinklais (internete), išleisti ir versti, platinti jo originalą ar kopijas: parduoti, nuomoti, teikti panaudai ar kitaip perduoti nuosavybėn be raštiško leidėjo sutikimo. Už draudimo nepaisymą numatyta teisinė atsakomybė.

© Asta Jauneikaitė, vertimas iš anglų kalbos, 2018

© Lina Noreikaitė, dizainas, 2016

© Shutterstock.com, viršelio nuotrauka

© „Svajonių knygos“, 2018

ISBN 978-609-03-0430-3

Elektroninę versiją parengė Knygute.lt, 2018

1

Kvin Keler retai netekdavo kantrybės, nes paprastai stengdavosi išlaikyti savitvardą. Visada taip elgėsi, kad neįskaudintų aplinkinių, ir dažniausiai jai sekdavosi puikiai.

Ji sugriežė dantimis, o kūnu nuvilnijo vos tramdomo įsiūčio banga. Bet tik ne šiandien.

Laimei, įniršio objektas nusipelnė kiekvieno pykčio blyksnio ir Kvin neketina graužtis ar prarasti bent valandą saldaus miego dėl išsakytų žodžių.

Perdėtai meilus ir globėjiškas Everetas Vorenas mano, kad jam netaikomos jokios taisyklės. Kvin prireikė didžiulių pastangų, kad nepliaukštelėtų delnu per pasipūtusią vyro marmūžę. Gerai, kad sveikas protas nugalėjo. Jei būtų pasidavusi šiam norui, greičiausiai atsi-sveikintų su darbu.

O kaip tada galėtų padėti šio šunsnukio žmonai Karolinai Voren?

- Įvyko didelis nesusipratimas, panele Keler, - Voreno balsas skambėjo pompastiškai. Turbūt norėjo sukurti įspūdį, kad kalba svarbus ir patikimas asmuo.

Deja, jo nenaudai Kvin jau spėjo įsitikinti, kad viskas yra atvirkščiai.

Karolinos kūno, nubrozdinto ir nusėto mėlynėmis, vaizdas dar kartą praskriejo merginos galvoje. Vos prieš dvylika valandų dar laikė jos ranką, kol gydytojas ir seselė tvarkė žaizdas. Kvin buvo ten, kai Karolina išsirengė nuogai, kad jie galėtų nufotografuoti žymes ant kūno ir užfiksuoti jas kaip įkaltį. Beveik visi sužalojimai – vienos nakties pasekmė. Keletas nubrozdinimų likę iš seniau. Mušta apgalvotai, kad vėliau smūgius būtų galima paslėpti nuo svetimų akių.

Kvin iš karto nusprendė nuvežti Karoliną į saugius namus nedidelėje užmiesčio fermoje.

Voreno rūpestis buvo suvaidintas, tačiau jai pavyko prikąsti liežuvį ir bjaurius komentarus pasilaikyti sau. Nieko sau nesusipratimas. Kvin nekentė vyrų, manančių, kad, užmaudami žiedą ant piršto, jie įgyja teisę moterims įsakinėti, jas gąsdinti ar net mušti.

Padėtį dar labiau sunkino visuomenei rodoma nepriekaištinga vyro išvaizda. Daugelis išnaudotojų, su kuriais teko susidurti, nesivarginio apsimetinėti. Jiems nerūpėjo slėpti tiesą.

Voreniui tai buvo svarbu. Jis net per daug

stengėsi maskuoti elgesį tobula išvaizda ir viešu įvaizdžiu. Rėmė kelias didžiausias labdaros organizacijas. Laimėjo karinius apdovanojimus ir ne vienus metus buvo laikomas miestelio didvyriu. Velnias, net ir Kvin jautėsi apžavėta šio vyro kerų. O kaip kitaip? Juk jis finansavo programas, su kuriomis Kvin kasdien dirbdavo.

Tačiau, pasak Karolinos, pinigai, kuriais Vorenas puikavosi ir kuriuos taip dosniai aukojo, buvo ne visai švarūs. Žinoma, pagal įstatymą jo verslas buvo legalus. Tačiau jis taip pat palaikė tvirtus ryšius su šeimomis, garsėjančiomis žiauriu elgesiu.

Vorenas plaudavo pinigus.

Vos tik sumušta žmona apie tai papasakojo, Kvin norėjo iš karto pranešti policijai, tačiau Karolina ją sustabdė. Buvo įbauginta – ne tik Voreno, bet ir vyrų, kuriems jis dirbo. Matant kūną išmarginusias mėlynės darėsi aišku, kad moteris tam turėjo rimtą pagrindą.

Kvin nusprendė leisti jai kelias dienas saugiai pailsėti, o tada pamėgins vėl grįžti prie šios temos.

Reikia elgtis apdairiai.

Vorenas labai turtingas ir turi tvirtą socialinę

padėti visuomenėje, beto, bent kartą per mėnesį žaidžia pokerį su teisėju, keliais advokatais, dviem miesto tarybos nariais ir daugeliu finansinių jų mažo Barnharto miestelio, esančio visai šalia Fort Beningo, Džordžijos valstijoje, ryklių. Voreną supa draugai ir kolegos, kurie jį pirmiau išteisins, o tik paskui ims klausinėti.

Kvin mažiausiai norėjo, kad Karolina taptų jų taikiniu.

Žinojo, kad įsiutins Voreną. Tačiau nesitikėjo asmeninio šio vyro apsilankymo.

- Bent leisk man su ja pasišnekėti. Kad žinočiau, ar ji jaučiasi gerai.

Jo žodžiuose girdėjosi nuoširdumas ir susirūpinimas, Kvin beveik patikėjo vyru. Gal netgi būtų jį įsileidusi, jei nežinotų, kokia tiesa slepiasi po kruopščiai nublizgintu paviršiumi.

Vyriškis maloniai nusišypsojo, akys išdavė, kad yra pasiruošęs dosniai atsidėkoti. Kvin nusmelkė tylus baimės virpulys.

Dirbant konsultante pelno nesiekiančioje organizacijoje, kuri rūpinosi ir tais, kuriems reikėdavo reabilitacijos programų nuo įvairių priklausomybių, ir tais, kurie ieškojo prieglobsčio iš gatvės, Kvin teko matyti ganėtinai bjaurių

pavyzdžių. Nebeturėtų stebėtis žmonių nenuoširdumu. Deja, vos tik pagalvodavo, kad matė blogiausia, išdygdavo koks tipas kaip Vorenas ir įrodydavo, kad gali būti daug blogiau.

Didžiausia bėda, kad Everetas per daug protingas. Puikiai supranta, ką turi ir ką gali pasakyti.

Negrasino nei Kvin, nei Karolinai. Leido suprasti, kad pasirūpins visais finansiniais jos kuruojamų programų ištekliais. Kai ir tai nepadėjo, pasitelkė sunkiąją artileriją – užsiminė, kad gali ne tik sužinoti, kur Kvin gyvena. Vos pakrutinus mažąjį pirštelį, jį pasiektų visa informacija: Kvin trečios klasės mokytojos pavardė, bankų išrašai ir net kur Kvin mėgsta pirkti kavą.

Nepavadinsi to tiesioginiu grasinimu, tačiau merginą žodžiai stipriai suerzino ir jos viršininą Danielių privertė rimtai sunerimti.

Kvin ne juokais įsiuto. Netgi tėškė kavos puodelį į poilsio kambario sieną. Nesididžiavo savo poelgiu, tačiau... Tas bailys net nesugeba jai kaip reikiant pagrasinti. Nesuteikė progos kreiptis į policiją dėl netinkamo elgesio.

Bet ji nesileis įbauginama kažkokio išgamos. Ji ne jo žmona ir neketina sustoti. Žodžiai ne-

sužeis. Viena mušti moterį, kuri gyvena kartu ir jis gali sekti kiekvieną jos žingsnį. Kad prisibrautų prie Kvin, jam reikės kur kas daugiau pastangų ir, tiesą sakant, kažin ar jis norės vargintis. Nepasiduodama bauginimui, Kvin įrodė, kad grasinimai jai nėra motais. Vorenas turės rasti kitą, lengvesnį, būdą gauti tai, ko nori.

Įžeidinėjimais paprastai neveiksmingi.

- Keliauk namo, - Danielius nebuvo linkęs taip lengvai numoti ranka į Voreną. - Išgyvenome ilgą naktį ir tau praverstų šiek tiek pailsėti.

Kvin permatė viršininką kiaurai. Ir net jei toks elgesys erzino, jautėsi dėkinga už supratimą.

- Man nereikia poilsio, - paprieštaravo ji.

Danielius susiraukė, kaktoje tarp tamsių vešlių antakių išryškėjo tiesi linija.

- Reikalauju, Kvin. Ar galėtum bent kartą su manimi nesiginčyti?

- Abu žinome, kad tai neįmanoma, - Kvin pašaipiai nusijuokė.

- Neversk manęs užblokuoti tavo priėjimą prie serverio.

- Tu to nepadarytum.

- Tavim dėtas nebūčiau tuo toks tikras, - ap-
eidamas aplink stalą, Danielius prisėdo ant
krašto ir pasilenkė prie merginos. Oda aplink
akis buvo įtempta, matėsi daugybė raukšlelių.
- Kvin, tau reikia poilsio. Mums visiems jo rei-
kia. Naktis buvo sunki, o Voreno vizitas viską
tik paaštrino.

- Bet ant stalo guli krūva bylų, kurias turiu
peržiūrėti, - abiejų žvilgsniai nukrypo prie Kvin
darbo vietos. Buvo netvarka, stalą dengė vieni
ant kito sumesti segtuvai. Mėtėsi palaidi raš-
tai. Ant kiekvienos įmanomos laisvos vietos
mirkuliavo visų vaivorykštės spalvų lipnieji
lapeliai.

Tikras chaosas, visai taip, kaip jai ir patinka.

Tačiau Kvin pastebėjo Danieliaus krūptelėji-
mą išvydus vaizdą.

Nebeturėjo pasiteisinimo.

Gaila, bet visos bylos ne tik lauks jos ryte,
krūvą bus papildžiusi ne viena nauja. Būdavo
dienų, kai Kvin stebėdavosi, kodėl verčia save
visa tai išgyventi. Mušami ir badaujantys vai-
kai. Vėl klystkeliais nueinantys ir pagalbos
nepriimantys narkomanai. Pabėgėliai. Sutrikę
ir vieniši karo veteranai. Moterys, su kuriomis
elgiamasi kaip su nuosavybe. Alkani, vilties

netekę ir emociškai palaužti žmonės. Tokia Kvin kasdienybė.

Tie, kurie būdavo visiškai palūžę ir galvojo, kad yra to nusipelnę, jaudino labiausiai. Kartais biurą Kvin palikdavo su nepakeliamu skausmu krūtinėje.

Būdavo sunkiausia matyti suniokotą gyvenimą ir neviltį žmonių akyse. Tačiau kai jau atrodydavo, kad daugiau nebegali, kas nors visada primindavo, kodėl ėmėsi šio darbo. Pabėgėlis susitikdavo su tėvais. Su priklausomybe kovojantis žmogus atsiguldavo į reabilitacijos kliniką. Arba išnaudojama moteris rasdavo jėgų palikti skriaudiką.

Tada Kvin jausdavo, kad jos pastangos keičia kitų gyvenimą. Kaip ir tada, kai svetimi žmonės padėjo jai, kai labiausiai reikėjo.

Vorenas gali stengtis kiek įmanydamas, bet Kvin nieku gyvu neleis jam prisiartinti prie žmonos. Karolinai reikėjo daug drąsos palikti vyrą, dabar jos saugumu pasirūpins kiti.

Sustojusi prie namo, kurį įsigijo prieš dvejus metus, Kvin liko sėdėti automobilyje ir gėrėjosi saulės geltonumo prieangiu.

Į giliausias kerteles nustumti prisiminimai ėmė visa jėga kilti į paviršių. Akimirka, kai

Maiklas išvydo namą ir žinojo, kad tai naujasis jų būstas. Kvin tada nesijautė tokia tikra.

- Nagi, mažute, tau jis tikrai patiks. Pažadu, - išstempdamas iš automobilio ir vesdamas Kvin prie namo, Maiklas nesiliovė įkalbinėti.

Stengėsi papirkti švelniais žodeliais, apkabimais ir bučiniiais nusėdamas kaklą, vos tik uždarė duris.

Beveik suveikė, tačiau net ir atviras vyro entuziazmas negalėjo paslėpti akivaizdžių trūkumų.

- Įėjimas visas suskilinėjęs, o nuo durų lupasi dažai.

- Viskas lengvai pataisoma. Tereikės šiek tiek paremontuoti. Tačiau tu negali pakeisti namo istorijos arba rajono, kuriame pačios geriausios mokyklos, vardo.

- Mokyklų rajono? - Kvin neslėpė nuostabos. Nurijo gerklėje susikaupusį ir besiveržiantį nerimo mazgą. Po trejų susitikinėjimo metų ji pagaliau ryžosi tekėti už Maiklo, o jis akimirksniu jau mato juos stumdančius vežimėlį ar vedančius vos pradėjusius vaikščioti kūdikius į darželį.

Maiklas visada jautė jos nuotaikas ir dabar ramiai perbraukė delnais nuogas rankas, o

šnekėdamas nutaisė meilų veidelį.

- Ne dabar. Mes tam dar nepasiruošę. Bet gal vieną dieną?

Dieve, kaip ji norėtų atsukti laiką atgal ir pasistengti pastoti. Taip dabar turėtų dalelę jo. Galėtų pabučiuoti, apkabinti ir pasakyti, kaip stipriai myli.

Maiklas sugebėdavo ją įkalbinti. Apžiūrėjusi namą Kvin jau nė trupučio neabejojo. Įkrito į širdį kaip ir Maiklui.

Kartu jį ir nusipirko. Visada apie ateitį galvojančias vyras reikalavo, kad jie apdraustų paškolą, jei kartais vienam iš jų kas nutiktų. Kvin juokėsi iš tokio noro. Jis buvo ūkiškas žmogus, viską tiksliai apskaičiuojantis. Abu buvo jauni.

Tada dar nenutuokė, kad po penkių mėnesių Maiklo nebebus. Viskas įvyko labai greitai...

Atsidususi Kvin nustūmė slogias mintis. Ne kartą svarstė parduoti namą. Pralėkė dveji metai. Namas didžiulis. Per didelis vienam žmogui.

Atrakinusi duris pateko į vėsus prieškambarį. Rankinę numetė ant šalia stovinčio antikvarinio suoliuko, o lygiapadžius batelius paspyrė po juo.

Ne, parduoti ji nenori. Namas yra jos ilgiau

nei buvo kartu su Maiklu. Čia namai.

Žingsniuodama į namo gilumą miegamojo link, mintyse įsivaizdavo save be liemenėlės, mūvinčią jogos kelnes, patogiai įsitaisiusią su knyga rankose.

Tačiau eidama pro poilsio kambario langą sustingo.

Ne kas dieną grįžusi namo kieme ant pievelės pamatydavo suprakaitavusį vyrą. Be marškinių, išryškintais nugaros raumenimis, besidarbuojantį su jos senutėle žoliapjove.

Kelias minutes netrukdoma jį stebėjo. O gal tiesiog buvo netekusi žado ir negalėjo pajudėti iš vietos. Kūnas kaito taip greit, tarsi aplink nebeveiktų nė vienas oro kondicionierius.

Apsilaižė išdžiūvusias lūpas, akis nukreipė į pilkos, juodos ir raudonos spalvų tatuiruotę ant dešinėsios rankos – apsuptas liepsnų sraigtasparnis ir šešėliuose paskendę kareiviai, dviese laikė vieną. Tai Džeisas Hilandas, visada tarp žmonių, besiaukojantis ir gelbstintis kitus, tylus ir pagarbus, kartais net baugus.

Kaskart išvydus tatuiruotę Kvin širdį sugniauždavo skausmas. Nuostabus meno kūrinys, slepiantis nenusakomas emocijas....